

★ אפשר לראות
★★ רצוי לראות
*** חובה לראות
● לא כדאי לראות

קולנוע

★ איש אינו רץ לעולם (אוריון, תל-אביב) כחוף כל הכילבול והעירובוביה, והאנשים עם הפרצופים הסיניים וההודיים והכושיים, המנסים להרוג לא ברור את מי, ולא ברור לשם מה, מתבררים לאט לאט כמה דברים: שהעיניים הכחולות והרומעות של **כריסטופר פלאמר** נמצאות בסכנה, שרוד **טיילור יציל** אותו, ושדליה **לביא** לעולם לא תלמד לשחק. כריסטופר פלאמר, שמלכוד עיניים דומעות יש לו גם לב דומע, והוא מתכוון להציל את העולם מסכנת עוני ורעב, נאשם ברצח אשהו, ובו כומן כל מיני אנשים מנסים לרצוח אותו

"איש אינו רץ לעולם"

בעצמו. שומר, אין שום היגיון ושום טעם בכל מה שקורה בין זה לזה, אבל קורים המון דברים. לפחות זה.

★ איש נוכח היה (אסתר, תל-אביב) הכישרון של **פיטר יוסטינוביץ**, ההומור של התסריט, המישחק של **מגרי סמית**, ממלאים סרט משעשע, על מועל ומחשב המשתפים ביניהם פעולה.
★ השיעור הפרטי (גת, תל-אביב) כנ"ל רק חדש יותר.

★ פני מלאך (תל-אביב, תל-אביב) הצד השני של בוני וקלידי. האלימות לא כדבר יפה ומלאיזורה, אלא כמחלה-נפש של אנשים עלובים, בסיפור על אסיר משורר בעל הזיות, ובחורה יפהפיה המבצעת אותו למענו.

★ מארה-יבאר (פריס, תל-אביב) אידיאלוגיות מולבשות על דמויות חיות, במיסגרת אמנותית טהורה, מלאת אמצאות, עם מישחק כביר, בימיו כביר, של תיאטרון כביר, שהפך סרט כביר.

טלוויזיה

ביום חמישי 20.2.69, כרגיל מ-19.00 עד 20.00 מישרים בערבית. חצי שעה חדש שות וחצי שעה חידון. תענוג להביט בפניה של המגישה הערבית **גלוריה ספרי יוארמ**, כרוגמתה אין למצוא במישרים בערבית, המתחילים ב-20.00 עם התוכנית הבומבסטית, **הישגני אנש** העוסקת הפעם בסיקור חקר תתימי. על הסכם בין צימבר לין להיטלר יפספטו מ-20.30 (מסע אל העבר) עד 21.00, מועד **מבט לתרי שות**, וב-21.30 שפטנו ששמו **צירופים**, בו ייקדו ישחקו וירצחו את **אמא קוראן** של ברטולד ברכט. דוגמה נפלאה כיצד לא לבצע יצירה משל יוצר תיאטרון הניכור.

תיאטרון

★ הצגה תיאטרלית מעניינת, ש שוחרי התיאטרון לא יחמיצו, היא **רודר** ל **יוה** (בהבימה) מאת ובכימיו של **נפים**

אלוני. שחקנים כמו **חנה רובינא**, **רפאל קלצ'קין**, הצעיר **יוסף פולק**, ואפילו **שי רנן**, מבצעים כאן תפקידים מעוררי הערכה, וזאת בשפתו חמויה, רבת הדימויים, של אלוני, אשר ידו הקפדנית מורגשת בכל שניה, ואולי מטעם זה גולש לרגעים מישחק של **ישראל כקר**, המגלם את ד"ר אטלס (ארוסה של דורה ליוה), ומזכיר את מישחקו של יוסי בנאי.

★ יוסף מונדי מפתיע שוב. מי שנמנה על מייסדי הקפה-תיאטרון, ותיאטרון המתרג (המעלה מחזות שהצנורה לא איש רה), יסד לאחרונה דיסקות-תיאטרון בהדיסקון (לשעבר פרדריקה), שם הוא מעלה את

הצגות השבוע

★ הבמאי **ג'ארלד הרפר** והצעיר **אדריאן ווקס**, שני בריטים, מעלים בהבימה הצגה על פי מחזה של בריטי שלישי: **נואל קוארד**, המספר ב" **הילולת הרוחות**, שלו על טופר בשם **צ'ארלס קונדומין**, המד מין לביתו ספיריטואליסטית מיקצועית, לערוך סיאנס, וזאת לצורך עבודתו ה" ספנותית. הסיטואציות הקומיות בקור מית'ריות זאת אינן מן המעולות. הן חנורות על עצמן על פני שתי מערכות, הנקטעות מדי פעם-עלידי מסך, שהי במאי לא השכיל לבטל. העימות התיאטרלית בין הסופר החי לבין רוח אשתו המנוחה, משעשע למדי, אך שוב: הסיטואציה צפויה מראש, מתמשכת ומייגית. עת הבימוי אינו נחסר כל השראה, ממש כמו התפאורה הסטרילית. חולפות דקות ארוכות, עד שלבמה נכנסת **מרים זוהר**, המביאה עימה משברירוח של תיאטרון טוב, שרק שהקנית מעולה מסוגלת להתמודד עימו. לצדה מעורה אהדה מישחקו השוטף של שלמה **כרי שביט**, דבר שלא ניתן לקבוע לגבי שאר המשתתפים, הנראים כבובות-שעווה מהמוזיאון של מאדס טוסו. על מישח"קה של **תמר רובינס**, כמאדם ארקטי, הספיריטואליסטית המיקצועית, ניי תן לומר שאיש איננו מאמין לדבריה, לפיהם הגיעה לבית-הסופר רכובה על גבי אופנייה. אשר לצד הפאראפסיכו"לוגי, המונחה בהצגה על-ידי רובינס, ספק אם מארגנס קלאוזנר תשבע נחת.

מש הו לא נורמלי בתיאטרון

"הילולת רוחות"

ש.ש. אליגרייה מאקברית, פרי עטו רי בימיו, קוביסטוסית (רחל שור), המסמ"ת את המלחמות, מאלצת צעיר (גד קיי) לעשות למענה דברים בלתי-מקובלים, וביניהם לבצע מספר רצחות. לאחר כל הכיבושים הגדולים שהוא עורך למענה, היא חוקעת סכין בגבו. בין כתי הדיסקוסקט (אחרי ולפני השמעת המוסיקה הרעשנית, המקובלת במוסדות מעין אלה) מקבל מער-כונן של מונדי מימד תיאטרלי נוסף.

★ תיאטרון הפתוח של הלל גאמן מעלה בכימיו תוסס ובלתי-מקובל שני מערכונים. האחד (יום שישו הש"ע) ע"ה עשר בלידה של רבקה (כהן) מימי, אך מבוצע היטב, והשני (הרבי) בת האחרונה מאת **עמוס קינן**

מציג בצורה מרחקת סאטירה, העוסקת ב" מראות החברה המודרנית. כדאי לשים לב לשחקנית צעירה ומוכשרת: **רחל דובסון**.

★ עורך קוטלר, יוארה ריבי לין, ערנה פלידל, זהרירה חריפא, מיכאל כפיר ויהודה אפרוני. מעוררים אהדה בהצגת **שידוכין** של בימת השחקנים. הם היו מצליחים יותר מכך, אילו נכחו בכמאי אחר (במקום **מייקל אלפר** דם האנגלי), לא כזה המגלה בתוכניה כי הורה לשחקניו להתחייס אל העברית של **אברהם שזונסקי** בסבעיות. דבר זה הוציא את הרוח ממירשי הקלאסיית של המחזה; וישנה הרגשה שלפנינו אותו חיר-

"מושחו לאינורמלי"

אהל יכלה להיות הצגה לא-נורמלית. יסודותיה מעולים. חומר סאטירי, בלתי-סגור, לגבי המוצג אצלנו, מאת **עמוס קינן**, שאף היבר את הפיוזור נים מלאי-העוקץ. המוסיקה של **יוחנן זראי** ורפי כירמשה אומנס אינה משגעת, אך בחלקה נקלטת על נקלה. מה שניתן לקבוע בשלב זה הוא כי הצד החלש ביותר בכל העסק הוא ה" בימוי היומנטי-מנופח של **מירי מגי נוס**. מורגש שהיא ניתנה לדחוס בכל מחיר אקף ואחר רעיונות ופאטניסים, כדי שהקהל לא יישאר איש במקומו. אך שום דבר לא עזר לה. מלבד הבימוי אחריות מגונס אף על התענוג. וזהו! השואה האמיתית. אפילו בלהקות הצב"איות אין רואים כבר כיום העמדת פיוזמונים מן הסוג שנשמע כאן. א"י פרופו להקות צבאיות: כימטס רוב ה" משתתפים הצעירים חייבים ללמוד משהו בשטח הזימרה מחברי הלהקות הצב"איות, התפאורה והתלבושות של **ליי דיה מינקוסקיני** צבעונית למדי, ו" אפשר לומר שמלבד החומר של קינן הן מהוות קרואור כימטס יחידה, במה שמכונה כ"רבינו מוסקלי". מבין ה" משתתפים בולטת באי-התבלטות **ז'רמן אוניקובסקי** (וזאת בעיקר בשל שי"בוץ בלתי-מתאים, וחוסר יצול כישרו"נה בצורה יותר הולמת) וכשהיא שרה בסון אלה-דיטריך "אני פצצתי-מי" כימטס ולא מאמינים לה. אין ספק שעלי-די נפוי, שינוי, שיבוץ שונה, החלפות וקיצורים (וברבו הדבר לא לגמרי בלתי-אפשרי) עשוי הסיווג להשתנות.

גום, שהוצג בתיאטרון הבימה לפני עשר רות שנים, עם שינויים מסויימים, שהוכנסו מחמת התחדשות השפה העברית.

★ קרוב לוודאי שההצגה הגרועה ש" ביים **אברהם ניניו** בקאריירה שלו היא **רצה האחות ג'ורג'** (תיאטרון דורות), אך מי שסבור שניינו איננו יודע לביים, הייב להירגע. גם במאי מעולה מ" ניניו לא היה מצליח ליצור הצגה ממה שחיבר **פרנק מרכוס**, הנושא כותרת מישנה: חייה של שחקנית לסבית.

★ **בחרים להרוד פנטר**, הצגה אחרת של בימת השחקנים, מתעלית **ערנה פלידל**, בכימיו של **עודד קיטי** לר, משחקנית בקומדיה עממית סג"ד,

לדרגת שחקנית ראשונה-במעלה, המשמשת פרשנית לדמויות שרק יוצר הבימה מסוגל לברוא.

★ השחקן **נפים עזיקרי**, הבמאי **יוסף יוראלי**, הצעיר **יגאל תומרקין** והמחבר **פמואל בקט** מציגים בהבימה את **מחכים לג'ודו**. האינטרפרטציה החדשנית למחזה הכימטס-קלאסי, הופכת את ההצגה לחחיה תיאטרלית חד-סעמית.

בידור

★ **בה כפי?** (תיאטרון גוג ומגוג) מצליח **אבנר חזקיהו** לבוד. **אלברט כהן** כיווליס, אינו מתחרה בעצמו בדמותו של הנרי **דבורה קורר** היא קומיקאית, המרגישה כאן כדג במים. **איצקן רחמני** **מיר**, גונב את ההצגה בתפקיד אפיוזי המבוצע באנושיות ובחן, ואילו **שולה חן** ניראית כדג ביבשה. לקחו זמרת צעירה (לשעבר כוכבת להקת הנח"ל וא"י לייק מייק) וזרקו אותה אל זירת המישחק בלי כל הודעה מוקדמת.

★ **פסטיבל הגשש הי"ח ילוד** הוא לקט נבחר מתוכניותיהם של **שייקה**, **גברי פולז** ואמרגנס **פזנל**. הבימוי והחומר הסלקטיביים הופכים את המופע לבידוריאדה מלוטשת ומשעשעת.

★ זמרת כמו **חווה אלברשטיין**, במאית כמו **ערנה שביט**, עורך כמו **אורי מילדשטיין** ומנהל מוסיקאלי שלא מונה ולא היה (ע"י תיאטרון יבל) מציר עם תוכנית יבשה של שירי **רחל הי"ח משוררת**. לא לחינם בולט המתופף **זוהר לין**, היחידי המנגן לפי תווים שלו.

★ **חנן פופיק ואושיק** הם **שלישיית התאומים** (בתיאטרון גוג). תוכניהם **רבותי פצצה** ביים **יוסי בנאי**, וניהולה המוסיקאלי בידי **יאיר רוזנבלום**. התוצאה היא די מבדרת, אך לוקה בחסר, בשל חומר שאינו עומד על רמה אחידה. אריכות וחוסר-חידוד שים. המעניין לצחוק ימצא פה את מבוקשו.

מוסיקה

★ אחת ההצגות המלוטשות ביותר על בימה ישראלית, היא זו של להקת המי חול **בת-שבע**. התמיכה הכספית של הברונת מוכיחה שכאשר אין פעויות כס"פיות, אפשר לחשוב רק על אמנות. משום כך אפשר למצוא כאן רקדנים העומדים על רמה בינלאומית, כמו **רינה שיינפלד**, **משה אפרתי**, **אהוד בךדיידר** ו**רחל מים רון**. השניים האחרונים נתגלו בשיאם

להקת בת-שבע

במחול איקארוס, השואב השראתו מן הי מיתולוגיה ומן הקירקס.

★ תיאטרון-המחול **ענבל** מציג ה" צגה מלוטשת, היונקת את השראתה מהווי ארץ-ישראל. הכוריאוגרפיה של המייסדת, **שרה לוי-תנאי**, לקטעים כמו רות בשדה, ווד בר, כן או אדמתי, נעזרת ב" תפאורות מרהיבות של **דני קרוון** ו" **נפתלי בום**, והינה אכזונית למדי, לא רק לתירים אלא אף לתושבי הארץ.